

ဟုခ လေး လေး တစ် ယောက်လို့ နှုတ်ခမ်း လေး စုက ဝ
ပြောလိုက်သည်။

“ခပ်တင်း တင်း -- အင်း -- ဆုတ် -- ဆုတ်
သား -- မြန်မြန် လေး -- ဆောင် -- ဆောင် --
ဆောင် -- အ -- အင့်။”

နွယ်လက် ပေါ်မှ -- သူ့လက်ကို ဆုတ်ခါ -- ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း ကြီး ကိုင် ဆောင်ချိမ်း လိုက်သည်။

“မေဝင် -- မနာဘူး လား -- တင်”

“တင်အင်း -- မနာဘူး -- မမနွယ်ရဲ့ --

ကောင်း တာ”

လဲး တန်ကြီး က ပူနေသည် -- လဲး ထိပ်မှထိမ်း ကျ
လာ သော အရေကြည့်မျှား ကနွယ်လက် ချောင်း လေး များ
ကို ငေး ကပ်ကုန်သည်။

“အရေ ထွေ -- ထွက်တယ် နော် -- ဘယ်လိုလဲ -- မသ
ဘူး -- အဲဒါ -- မပြီး သေးဘူး -- ဟုတ်လား = မေဝင်

“တင်အင်း -- မပြီး သေးဘူး -- မမနွယ်ရဲ့
သိုက်ထွက်မှပြီး မှာ”

“မလွယ်ဘူး နော် -- တော် တော်ကြာ နေပြီ --
မ -- လက် ညောင်း လာပြီ”

“မမနွယ် -- ကျ နော် ပြောသလိုလုပ် မလား”

“ဆယ်လိုလဲ -- တင်”

“မမနွယ် -- ဝောက်ပတ်ကို -- ကျ နော် ကိုပြုရုံ

လေး ပြုပြီး -- ခပ်မြန်မြန် တိုက်ကြည့် -- အဲဒါ -- ညုံး လေး

ချက်နဲ့ -- ထွက် ရေဝာ”

“အမ လေး -- ယဲ့ -- သူ့ဆေး နည်း ကလဲတင် ချီး”

နွယ်က -- ဂွက်ကိုး ဂွက်တန်း လေး ပြောပြီး
အောင်မင်း နဖူး ကိုလက်သီး ဆုတ် လေး နှင့် ဖွဖွထုလိုက်
သည်။ အောင်မင်း က -- နွယ်ထင်ကို -- ခွဲလှန်သည် -- သည်

တခါ တော့နွယ် -- ခပ်ပျက်ပျက် -- မှန်နှာ လေး ဖြင့်
ညှစ် -- ဖင်ကိုပြန် ဝုံကြည့်လိုက်သည်။ အောင်မင်း လဲး ကြီး
ကိုကိုင်ထား သော လက်က -- အမှတ်မဲ့ ဝပ် နော်။

“မမနွယ်က -- အဖွေး သိပ်မ ပေါက်ဖူး နော်”

“အင်း -- အယ်ကိုး နှင် ကျွန်မှ -- ပေါက်တာ

ပါး ပါး လေး”

အောင်မင်း က -- ထမကိုခါး အင်အင်တင်ပြီး ကြည့်
သည်။ ဝောက်ပတ်ကြီး ကဖူး ဖူး ပြည့်ပြည့်ပြီး ဖြစ်ခါ
ဖေါင်း ကား လုံး ထင် နေပြီး -- အဲဒါကြီး ကအ တော်
ရှည်သည်။

ရှည်သည်ဟု -- ခိုသည်က -- အ ပေါ်ဘက်သို့ရှည်
ထွက်လာခြင်း မဟုတ်ပဲ -- ဝောက်ပတ်နှင့် မွှာကြား ခွဲ
အောက်ဖက်သို့ -- တစ်လင်ကြီး တန်း ဆင်း နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ အောင်မင်း က ဝောက်ပတ်နှင့် ခြံခြံ ကို
လက်ကြီး လက်မဖြင့် အသွယ်ကြည့်ရင်း ---

“ဆောင် -- မမနွယ် -- ဆောင် -- မမနွယ်

ဝောက်ပတ်ကြီး ကိုဖြင့်လိုက်တာနဲ့ ဤနေ့လဲး ကြီး က

အလိုလို ကောင်း သွား တာ -- အား -- ဆောင် --

ဆောင် -- ဆောင် -- နာနာလေး ဆောင်မမ

နွယ် ပေါင်က -- ကား ပေး ထား လေ -- အား

အင်း -- အင်း -- အင်း မမနွယ်ရယ် -- ဒီ ဝေါက်

ပတ်ကြီး ကိုကတယ်သလုံး ရှင် -- ဘယ် လောက် ကောင်း

မလဲ နော်”

လုပ်ပြန်ပြီ--တဆင့်ကဲမလောနဲ့--သိလား
 "အင်း ပါ--မ--ရယ်--အား --အွက်ပြီ
 ထွက်ပြီ--အိုး အိုး"
 နွယ်က--လီး ကိုး ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဖြောင့် ကနဲ
 ကန်ထွက်သွား သောသုန်ရည်များ ကြွင်ထောင်အရိုး ကို
 ပင်စိန်။ ပထမဆုံး အချက်သည်အပြင်း ထန်ဆုံး ဖြစ်သည်။
 ရေပြုတ်နှင်ပန်း လိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ လီး ကိုဆုတ်ကိုင်
 ထား သောနွယ်လက်က လေး ထဲ၌--သံချောင်း ဖြိုး လို
 မတောင်သွား သောအထိအထွေနှင်--အကြောင်း
 များ ထင်ထင်အား သည်ကိုစမ်း သတ်ကိုင်မိသား ရာ
 ရင်တင်ချလုံး --လျှပ်ခါနေမိသည်။
 ယောက်ျား လီး ဖြိုး ကိုပစ္စမည်း ဆုံး ကိုင်ဖူး ခြင်း
 ရှိလေပေ နွေး သောအထိအထွေက--လက်ဖဝါး ၌ ခွဲကျန် နေ
 သည်။ "ဖွန်း --- ပေတုန်ပြီ---"
 နွယ်က--အောင်မင်း ပုဆိုး နှင်လက်ကိုင်သည်။
 အောင်မင်း က--ပတ်လက်အနေအထား -- အောင်
 မင်း တေး တွင်ကုတ် အောက် ခြေတင်ဖက်ချကာ ထိုင်ဖက်
 ကကုတ်ပေါ်တင်ပေး ထား ပြီး --ထမိကိုလှန်ပြသား
 သည်ရဲ့-- ဝောက်ပတ်ဖြိုး က--ပြောပြပြီး လုံး ချင်
 ရေအရည်လဲ--စိုစွတ်နေသည်။
 နွယ်ကသား လေး က--ပယ်ရင်း ရေခဲအောက်
 ကြည့်လဲ နေသည်-- ဝောက်ပတ် တေး နှစ်ခြမ်း မှာပေပုတ်
 သီး ငါး ဤလေး တွေလိုတင်း လက်အရည်စို နေသောထွက်
 လည်း --ဝေး ချင်ဝဖွယ်ဖြိုး လှုံဖြင် နေ၏။ အောင်မင်း
 လီး တန်ဖြိုး ကို--အင်ဖြိုး အား ဖြိုလိုက်ရလိုက်နှင် လေ့လာ
 သူ တေး နပြုနေ သောအထိဖြိုး မမနွယ်ခဲ မှာ--သွ--

ဝောက်ပတ်ဖြိုး ကိုအသေအချာပြုကာ--ကြည့်ရင်း ဆင်ဖြိုး
 ဖြိုး နေသော အောင်မြင်း ကို--သတ်မထား လိုက်မိချေ။
 ထို--အချိန်ကြား ကာလ လေး ကို--အမိအရ--
 အသုံး ပြုကာ-- နွယ်ဝောက်ဖုတ်ဖြိုး ကို--ထမိကြား ထို့
 ခေါင်း ကိုထိုး သွင်း ပြီး ဝောက်ဖုတ်ဖြိုး အလည်ရှိမိ
 နေသောအင်ရှည်ဖြိုး ကိုထိမိမိမိဖြိုး --လျှာဝောင်း
 ကို ကာ--ဖိုရပ်ပြင်လိုက်လေ၏။
 "ဟဲ့--အင်အင်း --ရှုံး --ထွတ်ထွတ်ကွတ်"
 နွယ်--အလင်အင်ကိုင်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်လည်း --ကုတင်ပေါ်တင်ထား သော
 ထောက်က--ရုတ်စုရက်--ညှပ်လိုက်--ရေလိုက်မိသည်
 ဖြိုရာ--အောင်မင်း ခေါင်း ကို--ထမိနှင်အုပ် ပြီး
 ပေါင်နှင်ဖက်နှင်ညှပ်ထား သလို--ဖြိုး ဖြစ်သွား လေ
 သောသည်။
 ထိုကြောမှ--ငါ့နှင်သွား သော--အရသာ
 ထူး ဖြိုး က--အထိုးဖြိုး ဝင်ငင်ဖြင် လေးနွယ်ခဲ မှာ--
 အကြောအချဉ် ထွေထွန်၊ ကွေး --နိုး ချိကာ--ခွေထိုင်
 ပေသနဲ့သွား မိလေသည်။ "ဖြတ်--ကနဲ--ဖြတ်ကနဲနှင်
 ချက်ဆင်ရုပ်လိုက်ခြင်း ကြောင့်--ကာမအရသာထူး ဖြိုး
 မှာတင် နိုယ်လုံး ကို--လွင်း ရိုး လက်--မေ့မေ့သွား
 မိကတင် ဝေ လိုက်ရ လေသည်။
 ထိုကဲ့သို့--သတ်လက်လွတ်ဖြင်သွား သည်နှင် အောင်
 မင်း က--နွယ်ခဲနှာကိုယ် အိအိအေး အေး လေး ကိုထွန်း
 ခဲ့လိုက်ပြီး --နွယ်ပိုး ဝင်ဝလေး သိုလုံး ဖြိုး ကိုတေလိုက်
 သဖြင့်သုကလည်း နွယ်ဝောက်ပတ်ဖြိုး ကိုမလျှပ်နိုင်မယှက်
 နိုင်ဖြင် အောင်ဆက်ခါဆက်ခါ--ယက်လိုက် လေ၏။

နန်း -- နန်း -- ဆိုသောအခါလေး နှစ်အတွက် နှစ်ပတ်လုံး နှစ်လေး ထဲသို့ အောင်မင်း လေး ငြိုးကတန်း ဝင်သွား လေ၏။ ထိုသို့ -- မ မြော်လင်ပဲခန်း ပြား သော သွား တစ်ကြ လေသည် -- သင်္ဘင်္ဘာ မှာ " ရွှေ ၃ ဖြစ်ခြင်း ကို မိမိရရခဲငါး လိုက်ရသည်။ တံခါး ပြား မှအထိကြည့်လိုက် ဖြစ်သည် -- နှစ် ယောက်လုံး အဝင်အငါး မရှိကြ တော့ ပဲ -- မမနွယ် ဝေဘိဖုတ်ကြီး ကို -- အင်္ဂါ အောင် မေဝင်း ကိုယ်ပေး နေသလို -- အင်္ဂါ အောင် မေဝင်း လေး ငြိုး ကို လည်း မမနွယ်က -- ခုံမင်နှစ်ခြယ်စွာ ရှိနေခြင်း ကိုဖြင့် လိုက်သည် -- သင်္ဘင်္ဘာထိကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်ကြီး လိုတောင် တင်း သွား သည်။

မမ --
မမနွယ် --

အိပ်ယာမှန်း နှစ် ခြင်း -- သင်္ဘင်္ဘာ နှစ်ကို ဝမ်း ကြည့်ရာ မထွေမပြင် -- ခပ်တို နှိုး ခေါ်ကြည့်မည်။ မမနွယ်အား သိရှိပြန်မပြား ရ သော်အခါကြောက်စိတ်နှစ် ဝေါက်က နေထိုင်လိုက်မည်။ ဖေကြီး သော် ကောင်း မထွေစီးသေး ဘူး ဆိုသော ဒေါ်ကြီး လှဝေကား ကနား ထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး ကြောက်စိတ်က -- တင်ကိုယ်လုံး ကို တောင် တင်း သွား ဝေကား -- ဆီး သွား ချင်သလိုလို -- တာလိုလို ဖြစ်လာ သော ကြောင့် -- ထမိတ်ဖိတ်ဖိတ် နှင့် ထွက်လာခဲ့ မိသည်။

မမနွယ်သည်လည်း အိမ်သာသို့ သွား သည်ပုံဖြင့် မည်တူ -- ထင်ကား -- အိမ်သာတက်သို့ မြေဦး လှည့်လိုက်၏။ ဆိုသော် -- နှစ်ခန်း ကျော်ဝှဲ -- အင်္ဂါ အောင် မေဝင်း အိပ်ခန်း ထဲမှ -- လက်တင်လုံး ခန့်တံခါး ဟနေကြီး -- လေး ပေမီး ချောင်း ရေဝင်ကအပြင်သို့ သုံး ရှေ့သို့ ထွက် နေသည်ကို ထွေလိုက်ရသဖြင့် -- ကြောက်စိတ်အနည်း ဝ ပြေကားအင်္ဂါ အောင် မေဝင်း အခန်း သို့ -- ကပ်လာခဲ့ မိ လေသည်။
လောကဓွဲ -- ဖြစ်လိမ့် ပည့်တူထင်မထား သော

ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦး ကိုမ မြော်လင်ပဲ ထွေလိုက်သူတိုင်း မှာရတ်က ရက် " ရွှေ ၃ " တူ ခေါ် သော သွေး လည်ပတ်မှ ထွေရတ်က နှစ် " ရွှေ ၃ " ဖြစ်ခြင်း ကို မိမိရရခဲငါး လိုက်ရသည်။ တံခါး ပြား မှအထိကြည့်လိုက် ဖြစ်သည် -- နှစ် ယောက်လုံး အဝင်အငါး မရှိကြ တော့ ပဲ -- မမနွယ် ဝေဘိဖုတ်ကြီး ကို -- အင်္ဂါ အောင် မေဝင်း ကိုယ်ပေး နေသလို -- အင်္ဂါ အောင် မေဝင်း လေး ငြိုး ကို လည်း မမနွယ်က -- ခုံမင်နှစ်ခြယ်စွာ ရှိနေခြင်း ကိုဖြင့် လိုက်သည် -- သင်္ဘင်္ဘာထိကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်ကြီး လိုတောင် တင်း သွား သည်။

အင်္ဂါ အောင် မေဝင်း လ မွေး ကြီး ထွေကမဲနက် မေဝင် ခဲ နေပြီး လေး အငါး ထွေ ကောက်ပိုး ပုံကြီး အလား ကိုး ထ နေ သ်။ မမနွယ်က -- သူမ၏ဖြူသူ သောလက် ချောင်း လေး မှာ ဖြစ်လ မွေး များ ကို -- မိကိုယ်ထဲ ကြီး -- လက်တင် ဖက်ကလေး တစ်ကြီး ကိုဖြင့် ထား ကား -- ရဲရဲကြီး ဖြ နေ သော ဒေါ်ပြုကြီး ကို မမနွယ်၏ နှစ် ရွေး ဟီး လွှာ သော နှစ်ခမ်း လေး ဖြင့် ရုပ်ယူ နေသည်။

တင်ခါတင်ရံ -- လေး ငြိုး ကို ရေခဲ ချောင်း တင် ချောင်း နှစ်ပတ်လုံး ဝင်ထဲ ရုပ်သွင်း ပြီး အပြင်သို့ -- ဆွဲထုတ်လိုက် တတ်၏။ အကြောင်း ထွေအဖြင့် နှစ်ခန်း ထကာ -- ကြောက် ခမ်း လိလိ -- ကြီး သွား လှ သော ကို အောင် မေဝင်း လေး ငြိုး မှား ကိုသင်္ဘင်္ဘာ မဖြင့် ပူး ချေ -- အဖျား ကြီး နှစ်ခြယ်စွာ သဘာဝ နှစ်ခန်း နေပြီး -- ကိုယ်ထည်ကြီး ကအလုံး သွား သွား နှစ် ချိအလုံး ခဲရသူ နှစ်ခန်း က လေး အဖျား တော့ -- မသက် သာလှတူ ထွေး မိ၏။

ဆိုသော် -- သိုလေး တန်ကြီး ကို -- မမနွယ်ကပါး

ငယ်လေး အပြည့်ဝရ်ခါရ်ခါ--ကလီ နေပြန် သောအခါ
သင်သင်မှာဆိုလဲး ငြိး အလို ကိုခံချင်စိတ် ထွေတဖွါး ဖွါး
ပေါ် ဖေါက်လာပြီး ဝေဘက်ပတ်ထဲမှ အရေများ ပတ်
ထိုစီရိကဆင်း လာလေ တော့သည်။

“နွယ်-- မေလား --ဟင်”

“မေတယ်-- မောင်ရယ်-- နား ဖြည့် ခို့”

နွယ်က-- ဒထိမ်း ဒထိုင် လေး ထရင်း -- မေဝ

ခေါင်း ကိုခွာသား သော ပေါင်တန်းကြီး ကိုကား

ပြီး ကျော်ကာချစ်။ ထိုသို့ကား လိုက်ဝင် ဝေဘက်ဖုတ်ကြီး

“ဂဲ”ကနဲဖြည့်သွား သည်ကို-- သင်သင်မြင်လိုက်ပြန်သည်။

မမနွယ် ဝေဘက်ဖုတ်ကြီး -- ဤမျှကြီး လိမ္မည်ဟုသင်ပိက

ထောင်ခဲ ချေ

မမနွယ် ဝေဘက်ဖုတ်ကြီး မှာ-- အလား -- အန

သာမက ဝေဘက်ပါနက်ရှိုင်း လေမည်ဟု-- မြင်ရုံနှုတ်

နှိုက်သည်။ တေး သူကား ထွက် နေသော-- ဝေဘက်ပတ်

ပရိယာအသား တင်ကြီး များ က-- လက်နှိလုံး မကထူအ

နေသည်။

လက်သီး ထုတ်ကြီး တင်ထား သလိုမို့ မေဘက်ခါ

ခုံး ထနေခြင်း ကြောင့်လည်း -- ဝေဘက်ပတ်ကြီး မှာ

အစနဲ့ကောင်း လွန်း သည်ဟု-- ခိုရမည်ထင်သည်။

မမနွယ်က-- ထမီကို လျှောချပြီး -- ဝတ်သည်။

ပြေကျ နေ သောဆံပင် များ ကိုအုံး ဖွဲ့သည်။

လက်နှိဖက် မြောက်ခါဆံပင်အုံး နေဝင် နောင်ပင်း

က-- -- -- မမနွယ် နို့ကြီး နှိလုံး ကိုတဖြုတ်ဖြုတ်ပို့သည်။

“ဟိတ်-- နို့မပြုတ် သေး တဲ့ခ လေး လား --

ခါခါ -- ခါခါ”

မမနွယ်က-- အောင်မင်း နဖူး ကိုလက်သီး လေး

နှင်ဖွဖွ လေး ထူရင်း ရယ်သည်။ နို့အုံကြီး ကိုလဲအရင်း မှ

ကိုက်ကာ-- နို့ဆွင်သလို-- ညှင် ပေး နေ သေး သည်။

အောင်မင်း လီး ကြီး ကမူ-- မမနွယ်တံ ငွေး များ

နှင်ပို့စွတ် တောက်ပလျက်-- မီး ချောင်း အရောင်

ထွင်တဖိတ်ဖိတ်အရောင်များ -- လက်ထ နေသည်ကိုသင်

သင် ထွေနေရ၏။

“တော် တော့မောင်ရယ်-- နို့သီး ခေါင်း လေး

ထွေလဲကိုမ်း ငယ် နေဖြို-- အလကား -- ဟုတ်ထာလဲ

မဟုတ်ဖူး -- တော် တော့”

နွယ်က-- မောင်ခေါင်း ကိုလက်နှိဖက်ဖြင့်

ညှပ်ယူကာ-- ဆွဲ မေ့ရင်း -- မျက်နှာချင်း ကပ်ခါ--

တိုး ပြောသည်။

“နွယ်-- မောင်လီး ကိုရုတ်ဝါ ကောင်း လား

ဟင်”

“အ -- သွား -- မသိဘူး -- သွား --

မမေး နဲ့”

မမနွယ်က-- ခေါင်း လေး ဝဲငောင်း ကာ

ရွှေဝင်တိမ်း ပြီး -- ရှက်ပြုံး လေး နှင် မောင်ကို

ဖွန်း ဖွတ်သည်။

“မောင် တော့နွယ် ဝေဘက်ဖုတ်ကြီး ကိုယက်ရ

တာအရသာကို-- ရှိသွား တာပဲ-- သိလား”

“ထင်-- မရှိဘူး လား -- ဟင်”

နွယ်က-- မျက်နှာ လေး ရှိရင်း -- မောင်

ကိုကြည့်ကာ မေး ၏။

“ချစ်အဘိုး-- မဂ္ဂံပါဘူး”
 “နို့တော့ရှင်တယ်-- သူ့အတင်း ဖျိုး ထည့်လိုရင်
 ရတနာ-- နွယ်က-- ဆင် ဝေ့ရန် ရွှေဝင် လေး ပြေ
 ရင်း မေဝင်ပုခုံး ကိုတုပြန်၏။
 “အဲဒီလို-- မှတ်ပဲး ရင်-- လိုလိုအကောင်း ဆို
 ပဲနွယ်”
 “ဟေ့အေး -- မလိုး ချစ်ဘူး . ဂွယ်-- နွယ်ဂွက်
 တယ်-- ပြီး တော့ မေဝင်တကြီး ကနဲတကြီး မှတ်ဖူး
 နွယ် ကြောက်တယ်”
 နွယ်က မူလကို-- ဆိုက် တင် နှင့် ပြောပြန်
 သည်။ ယင်ယင်-- ရင်ဆဲ-- စာဒိန်း ခွဲကာ မေဝ
 နေသည်။ သူ့လိုလိုး မှမလိုး ရသေး ပဲဟုဆိုလိုက်သဖြင့်
 လည်း -- ဝိတိဏ်က-- ကျေနပ်သလိုလိုဘာလိုလိုဖြင့် ရသည်။
 “အိန်-- နွယ်အဖုတ်ဆဲ-- ကို တေ့ရ လေး တေ့
 မယ်လေ”
 “သွား ဝင်း ပါ-- ယုံမယ်-- အား ဖြီး ဖြီး
 ကျေးဇူး တင် ဆောင်-- သွင်း လိုက်မှ ဝါဗိုလား --
 ဟွန်း မထီတာလိုက်လို့-- မေဝင်က-- ကျေနပ်ငွာ
 ဖြစ်နိုး ငွာ-- ရယ်သည်။
 “နွယ်ကို မေး မလို့-- သိလား”
 “ဘာလဲ-- ပေါက်ကရ တွေမ မေး နဲ့ နေဘိ--
 ဟွန်း”
 “အင်း ပါ-- နွယ်ရဲ့-- မေဝင်တကယ် မထီလို့
 မေး မှာပါ”
 “မေး လေ-- ဘာသိချင်လို့လဲ”
 “ဟိုလေ-- အကောင်း-- နဲ့ ဝေ့ကပ်စိ ကိုဖြင့်
 တော့-- အကောင်း တင် ပဲ-- တွေ့တယ်-- အဲဒါ ပြော က

မိန်း မတိုင်း အဲလိုပဲ-- အရှည်ဖြိုး လား -- နွယ်-တင် “
 “ဟင်္တီးအင်း -- အရပ်ပုကဲ့သူ ကျော့ ကေဘူး-- ကို
 တယ်-- မေဝင်ရဲ့-- နွယ်ကအရပ်ရှည်တာကိုး -- ပြီး
 တော့-- အင် အောက်မှ-- အသား ပိုလေး လို-- တွေ
 မိလား -- ဟိုအင်း -- အင်း -- ခပ်မဲမဲ-- လေး လေ”
 “အင်း -- အင်း -- တွေ့တယ်-- အဲဒါကဘာ ခေ
 လဲ” “အင်- ပဲ လေ- ဒါပေမဲ့- သူကအသရီ ပေါ့- သူရဲ့
 အောက်ကမှ-- သေး ပေါက်ကဲ့အ ပေါက် လေး ရှိတာ--
 မေဝင်ကလဲကြိုဖန်ဖန်သိပ် မေး တာပဲ”
 “ဘာဖြင့်လဲ-- အချင်း ချင်း -- သိအား ရတာ
 ပေါ့”
 နွယ်က-- သူမဆိုပြီး နှစ်လုံး တွင် နှိပ်စက် နေ သော
 မေဝင်ကို တွေး များ ကို-- အဝတ် နှင့် ဖိသလိုလိုကိုဖြီး မှ
 ဘာဝင်ယာလေး ကို-- ရင်ဘတ် ရွှေ့တွင်-- ကြယ်သီး တင်
 ဖြီး မှ နောက်ဆုံး-- ခွဲလှည့်သည်။ တင်အ နေ သော နို့များ
 ကိုဘာဝင်ယာပုံ ခုံခွက်အတွင်း ဆုံး နောက်မှအသား ကျ
 အောင်သွင်း ဖြီး -- ပုခုံး သိုင်း ဖြီး လေး ကိုမ-တင်
 လိုက်သည်။
 “မေဝင်ကိုလဲ-- မေး မယ်-- နေဘိ”
 “မေး --”
 “မေဝင်ကိုကို-- အချလို-- မှတ်ပေး တော့
 ဘယ်လို နေလဲ-- ပြီး တော့ပါး ဝိတ်ဆဲ ရေဝက်သွား ရင်
 ရေဝက်လို့ခံ ဝေး ရလဲအင်”
 နွယ်က မေဝင်ရင်ဘတ် မေး ဖြီး များ ကိုဖွဲ့ကစား
 ရင်း -- မေဝင် မှန်ဘက် မကြည့်ရဲ-- ကြည့်ရဲ လေး နှင့်
 မေး ဝေ့”

ယောကျ်ား တင် ယောက်ပန်း ယေ နေရင်
 တောင်-- ဒီနည်း-- နဲ့ကုရင်-- တပတ်အတွင်း ယက်ယာ
 တယ်တဲ-- နွယ်ရဲ-- တုတ်ထာ-- မတုတ်ထာ တော့မေဝ
 မသိဘူး နေဘိ-- ကြား ဘူး တာ-- ပြီး တော့-- နွယ်
 ပါး ငတ်ဆဲလဲး ဝင်ဖွား ငြိဆိုတာနဲ့-- တို-- အင်း --
 တောက်ပတ်ကိုလုံး ရသလိုပဲ နေမှာ ပေါ့-- မသိဘူး --
 ဘာလို့လဲဆို တော့ မေဝင်က-- နွယ်ကိုမှမလုံး ရ ယေး တာ
 "အင်း -- မေဝင်ကလဲ-- မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီ
 ရင်လုံး ပေါ့လို့-- အရဟတက-- နွယ် ကြောက်လွန်း လို့ပါဆို
 နွယ်က-- မေဝင်နား ဝဋ်ကပ်၍-- တိတိတာ
 တာ လေး ချစ်။ မေဝင်က-- သက်ပြင်း ကိုသာထွင်ထွင် ပြု
 ရင်း နွယ် တောက်ဖုတ်ပြီး ကို-- လက်နှင်ထိုး မွေ နေပြန်
 သည်။

"တော် တော့ကွယ်-- မေဝင်ကလဲ-- အရေ
 ထွက်ရီး လာလို့-- တင် ခါထဲ ပုံသုတ် နေရအုံး မယ်-- အာ
 ဖွတ် တော့လို့ဆို "

နွယ်ထဲ အောက်မှလှိုနှိုက် နေ ယော မေဝင်
 လက်ပြီး ကိုခပ်ကြမ်း ကြမ်း လေး ဆွဲယေပြီး ရပ်လိုက်သည်။
 "နွယ်" ဟု ပေါ် အင်္ကျီ ရေဝ-- အော်ဒီမှာ တွေ့ပြီ--
 တင် ခါထဲ အဝတ်အငား တွေလဲ-- ပေပူ-- ကုန်တာပဲ--
 သွား "

မေဝင် မှန် နှာကို-- တံရှင်အင်္ကျီ လေး ဖြင့်ပူ
 ခပ် ဆော့ကား ပြီး မှ-- အင်္ကျီ ကိုဝတ်သည် အ ဆောင်မင်
 ကပုဆိုး မဝတ် ယေး ပဲ-- ရုဂုပြီး ထိုင်ကာ။

"တောက်-- တောင်ဖုတ်ပြီး ကို-- အ ယေအချာ

မှတ်ပြီး မှမလုံး ရဘူး ဆိုတာတကမ္ဘာလုံး ငါတင် ယောက်ပဲ
 ပြုမယ်-- အင်တယ် တောက်-- ဟင်း ဟင်း "
 လက်ဝါး တင်ဖက်-- လက်သီး တင်ဖက် နှင့် ဖြောင့်
 က နေက ဘကြိတ် မနှိုက်ခဲ မရကြိ ပြောချလိုက် လေသည်။
 နွယ်က-- ခန္ဓာကိုယ် လေး ကို-- ရွှေထိုး နေဘက် ငင်
 ဖြစ်သွား အောင်ပင်-- တခင် ခင်ရယ်သည်။ ပါး ငတ်
 က လေ အ ကိုလက်ဝါး လေး နှင့် ပိတ်ထား ပြီး -- ရယ်ပြန်
 သည်။

"မေဝင်ပဲ-- ပက်တင်း-- သဘောကျတယ်ဆို "

"အင်း -- ပက်တင်း မလုပ်ပဲ-- ဆင်နင်း သွား

ရင် တောင်ဒီ လောက်ခံ ဘေး ရမှတ် မဟုတ်ဖူး သိလား

မျက်နှာအား တင်း တင်း နှင့် နွယ်ကိုတင်ချက် မေး

ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရဘူး-- မေဝင်ပုခုံး ကိုတွန်း လှုပ်ရင်း

"လုပ်ပြီ-- အချနကတမ်း -- ခုတင်မ်း "

"ဘာ-- အချန-- ကတင်မ်း လဲ "

မေဝင်က-- ခလေး ခိုး ပြီး လိုပါပြီး ဖေါင်း က

မျက်နှာညှိနှိုင်း နှင့် တင် ကောက်ပြုပြန် လေသည်။

"မေဝင်ပဲ-- အချန-- မမအဖုတ်ပြီး ကိုကြည့်ပြီး

စွမ်း တိုက်ရရင်-- ကျေနပ်ပါပြီဆို-- အချ-- ကိစ္စပြီး ပြန်

တော့-- တင်မ်း "တင် ခါထဲ-- သူ့အလိုချည်း လိုက် လျော

နေရတာပဲ-- တကယ် "

"ဒီမှာ-- မမ-- တို လေး-- ဒီလိုမှာ-- မမ

တောက်ပတ်ကို မေဝင်လဲး ကြီး နဲ့ရှုတ်ကနဲ-- တင်ချက်

ပဲလုံး မယ်မမရယ်-- အရေမထွက် ငေရပါဘူး နေဘိ--

မမ "